

Dagligt umgänge med ett outgrundligt mysterium

Den heliga Treenighetens mysterium är det mysterium, som står i mitten av den kristna tron och det kristna livet. Det handlar om vem Gud är i sig själv. En betraktelse av Josef Arquero.

2010-05-31

Före sitt lidande och sitt
förhärligande hade Jesus i
nattvardssalens mindre rum lovat

sina lärjungar: ”Men Hjälparen, den heliga anden som Fadern skall sända i mitt namn, han skall lära er allt och påminna er om allt som jag har sagt er” (Joh.14:26). Nu har detta löfte infriats för oss alla som får vara hans lärjungar i hela världen. Efter påskens och pingstens jublande halleluja har vi återgått till kyrkoårets vardag och finner i liturgin något av det ”allting” som Herren lovade då. Genom liturgin ”fortsätter Kristus, vår Frälsare och Överstepräst, i sin kyrka, med henne och genom henne, vårt frälsningsverk”. (KKK1069) Den öppnar ett panorama för oss med outgrundliga hemligheter, så att vi tillbedjande kan betrakta var och en av dem: På söndagen efter pingst den Heliga Trefaldigheten. Sedan Kristi Kropps och Blods högtid. Slutligen Jesu Hjärtas dag, liksom en symboliskt begriplig bild av ”för er”, i vilken Herren fullbordar sitt frälsningsverk.

Källa, mål, livets fulländning

Låt oss ta till oss troslärans tre viktigaste påståenden om den heliga Trefaldigheten:

Treenigheten är en enda. Vi tror inte på tre gudar, utan på en enda Gud i tre personer: "Treenigheten av ett och samma väsen". De gudomliga personerna delar inte upp den gudomliga enheten mellan sig, utan var och en av dem är Gud helt och hållet.

De gudomliga personerna är verkligen skilda från varandra. "Gud är en enda, men inte ensam på ett isolerat sätt". "Fader", "Son" och "helig Ande" är inte helt enkelt namn på olika sätt för Gud att existera, ty de är verkligen skilda från varandra.

Den gudomliga enheten är trefaldig. De gudomliga personerna står i relation till varandra. Eftersom den verkliga skillnaden mellan de

gudomliga personerna inte slår sönder den gudomliga enheten består den enbart i de relationer som de gudomliga personerna har till varandra” (Jfr KKK 253-255)

Den som står strax utanför eller på tröskeln till tron och läser detta, kommer säkert att känna sig skrämd. Till den lidande Jesus på korset och till den heliga hostian i monstransen finner man, efter en tids bedjande med hjärtats och sinnenas bejakande, tillträde. Då kan man reagera likadant som när man möter en vän. Annorlunda är det, när någon skulle vilja närma sig den allraheligaste treenigheten. Katekesens påståenden känner han kanske till: ”Den heliga Treenighetens mysterium är det mysterium, som står i mitten av den kristna tron och det kristna livet. Det handlar om vem Gud är i sig själv. Det är alltså källan till alla andra troshemligheter, ja, det är ljuset som

ger dem ljus.” (KKK 234) Och han vill verkligen öppna sig för tron, att den treenige Guden är källa, mål och fulländning av hans liv – det naturliga liksom det övernaturliga livets. Men mysteriet undanhålls honom. Han kan inte förstå det och närma sig det, varken i den omedelbara känslan med sina sinnen eller i kampen med sitt förstånd.

Men en sak övertygar, och detta blir kanske det första steget för en öppning mot tron: Att Herren, för denna konkreta människa, som funderar över meningen med sitt liv, inte vill uppenbara mysteriet på så sätt att hon blir ”sakligt informerad” så som man annars inhämtar kunskap om intressanta saker. Snarare vill han göra denna människa bekant med sig på ett sådant sätt, det vill säga med en realitet, som angår henne i djupet av hennes existens, att människan kan ana till vilken fullhet och klarhet Gud

kallar henne. Paulus skriver till korintierna: ”Vi förkunnar, som det står i skriften, *vad inget öga sett och inget öra hört* och ingen människa anat, det som Gud har berett åt dem som älskar honom.” (1Kor. 2:9)

Därför är mysteriet med den ende och trefaldige Guden ännu mer outgrundligt än alla andra av trons hemligheter såsom människoblivandet eller Eukaristin. För det sätts i omedelbar relation till Guds inre liv, till det som är målet för vår vandring – inte bara på ett sådant sätt som vi går vår väg på jorden för att komma till målet.

Innerlig förtrolighet i bönen

Hur ofta gör vi inte korstecknet som i förbigående och hur tanklöst uttalar vi inte ibland de heliga orden ”i Faderns och Sonens och den helige Andes namn”! Varje gång är det ju en bekännelse till Gud, den ende och trefaldige Guden. Och ändå: Hur

svårt har inte teologin haft det och hur lång tid har den inte behövt för att hitta ett sätt att uttrycka det som värnar mysteriet och som är rimligt för förnuftet! Filosofiskt-teologiska formuleringar kan vara tunga, men de är ändå nödvändiga för att upprätthålla spännvidden i hela sanningen och bevara och om möjligt befria den från ”antingen - eller” i den mänskliga logiken. I motsats till den rationalistiska, förutfattade meningen är dogmats torra saklighet ingen boja: ”Sanningen gör bönen stark, genomströmmar den med den sakliga stimulerande energin, utan att den blir kraftlös. Den dogmatiska tanken befriar från sinnenas slaveri, från känslans oskärpa och tröghet”. (Guardini, *Vom Geist der Liturgie*)

Den egentliga tillgången till mysteriet öppnar sig först i den bedjande erfarenheten hos den som med Herren Jesus Kristus ”prisar dig, Fader, himlens och jordens herre”

eftersom ”du har dolt detta för de lärda och kloka och uppenbarat det för dem som är som barn”. (Matt. 11:25)

Från insikten att inför Gud vara som ett barn växer den tacksamma förvåningen och den innerliga förtroligheten i bönen. ”Hjärtat måste nu skilja mellan de olika gudomliga personerna och tillbe var och en av dem. Vad vår själ upplever i det övernaturliga livet är ett slags upptäckt, som liknar den ett nyfött barn gör, då det börjar få upp ögonen för sin omgivning. Själen har ett innerligt och kärleksfullt umgänge med Fadern och Sonen och den helige Ande; och man underkastar sig utan svårighet den livgivande Tröstarens verksamhet, som ger av sig själv till oss, utan att vi har gjort oss förtjänta av det: de övernaturliga dygderna och den helige Andes gåvor!” (S:t Josemaría Escrivá, *Guds Vänner nr 306*)

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
dagligt-umgange-med-ett-outgrundligt-
mysterium/](https://opusdei.org/sv-se/article/dagligt-umgange-med-ett-outgrundligt-mysterium/) (2026-02-22)